

hetgeen hij in zijn leven heeft gedaan, naar wat hij voor het leven der toekomst heeft tot stand gebracht. Het voortbestaan van werk en gedachten van zulk een groot man zijn een prikkel tot arbeid voor jongeren en zoo wil ook *D. L. N.* de herinnering aan Melchior Treub tot de jongeren brengen. Ieder, die in de levende natuur belang stelt, wete, dat Treub aan Nederland het gelukkige bezit heeft verzekerd van de meest belangwekkende botanische instelling ter wereld, dat hij de beoefening der biologie geplaast heeft midden in de weelderige vegetatie der tropen. Bovenal houde men in gedachten, dat hij het was, die aantoonde, dat een gezonde ontwikkeling van den practischen landbouw eerst op een wetenschappelijk doorwerkten bodem recht tot stand kan komen; dat de landbouwer zijn inderdaad kostbare schat van practische ervaringen eerst recht met vrucht kan toepassen, wanneer de wetenschap er de diepere en verklarende beteekenis van heeft duidelijk gemaakt; dat de landbouw pas op een hoogere trap komt te staan, wanneer de landbouwer zich bewust is, wat hij waarneemt en in toepassing brengt bij zijn culturen.

Een schilder verzekerde kort geleden vol vuur, dat de sprekende persoonlijkheden van Rembrandt's portretten niet gestorven zijn, maar nog steeds leven. Is dit niet in nog sterker mate het geval met hen, die in een werkzaam leven hunne krachten hebben gewijd aan belangen in grooter of kleiner kring? Hoelang zal het werk en onderzoek van Treub nog blijven voortleven en vruchtbare gedachten wekken bij hen, die zijn nagedachtenis naar waarde weten te schatten!

A. H. B

EEN TAMME MUSCH.

MIJN vier kinderen hadden de mazelen.

Ik hoor den lezer al verwonderd vragen: „Hoe komen we van de mazelen op een musch en nog wel op een tamme musch?“

Een weinig geduld s.v.p.!

Ze kregen dan met hun vieren de mazelen, toen Mei zijn eerste schoone dagen gaf. Een geluk bij een ongeluk: ze konden elkander troosten. De twee jongens — de eene nauwelijks 6 jaar, de andere nagenoeg dubbel zoo oud — bivakkeerden in de eene bedstede, de beide meisjes zuchtten in de andere bedstede onder de dekens. Ze waren allen te beklagen, dat ze met de eerste zomerdagen het bed moesten houden; het meest van het viertal wel onze Benjamin. Zelden heeft men zoo'n echt buitenkind gezien: Sedert 1 April j.l. gaat hij school, maar vóór dien fatalen datum kon men hem geregeld van den vroegen morgen tot den avond (ik had haast geschreven: *laten* avond, maar dan sprak ik onwaarheid: hij gaat met de kippen naar bed) in mijn tuin vinden. Daar weet hij zich zoo kostelijk te vermaken met spitten, zaaien, planten, wieden, gieten, zoolang

hij uit school is. Ik behoef wel niet te zeggen, dat hij thans ook in den hof is.

Maar Pinkster-drie lag hij onder de dekens: hij begon met de mazelen, en eer drie dagen verlopen waren, lagen ze met hun vieren te bed. De kleine vent was van den schedel tot de voetzolen met vurige plekken bedekt en geen wonder, dat hij de eerste dagen lusteloos en stil was.

Het was een gunstig teeken, toen hij naar de boompjes in zijn miniatuur boomgaard informeerde. Vooral was hij nieuwsgierig naar zijn kastanje, een boompje, dat dit voorjaar ontkiemd is. Op zijn verlangen werd dit in een bloempot op zijn tafeltje voor het bed

geplaatst, en het maakte een schooner effect dan de stijve araucaria.

Vervolgens verscheen een bouquet van paarse, rose en witte akelei, salomonszegels en meidoorn. „Die is voor ons allen” sprak onze Benjamin, „maar ik wil in een klein vaasje er een uit mijn eigen tuintje”. Of ik een aardig tuiltje bij elkaar zocht: liebevrouwe-bedstroo, gamander-eereprijs, vogelmelk en Russische winterporselein (*Claytonia perfoliata*). Kinderen vinden deze laatste zulke lieve plantjes: de wit porcelainen bloempjes schijnen op een groen bord (het donkergroene blad) te staan. Zoo genoten de patienten, al was het zeer bescheiden, nog van den zomer. Maar er kwam meer!

Weet u, wat den mannelijken zieken ook erg speet? Het was in het hartje van den meikevertijd en tot hun bedstede drongen af en toe de vreugdekreten door van gelukkige stervelingen, die kevers wisten te bemachtigen. Deze Meimaand

Een tamme Musch.

zou dus voor hen voorbijgaan, zonder dat zij het meikeverfeest konden mede vieren! Gelukkig gaf een schooljongen me een doos: „Astublieft, Meester, hier heb u wat kevers voor uw jongens, die kunnen ze op bed niet vangen. Er zijn er twee bij met een draad aan d'r achterpoot”.

Ik naar huis met den schat, dien ik mijn beiden jongens overhandigde.

Nu vind ik kevers die tot den draad aan den poot veroordeeld zijn, beklagenswaardig, en ik zie die marteling door mijn kinderen liever niet plegen. Zieken

wordt echter meer toegestaan dan gezonden; bovendien waren reeds twee beestjes toch al van een draad voorzien. Weldra snorden en bromden de meikevers door de bedstede. Terwijl de jongens zich met deze insecten vermaakten, hadden de meisjes op hun bed het dolste plezier met twee jonge poesjes, die allerlei grapjes uithaalden.

„Als we nu nog wat vlinders en glazenmakers hadden!“ klonk mij uit de jongens-bedstede tegen. Ik met het vlindernetje den tuin in, en niet lang daarna verscheen ik met 4 koolwitjes, 1 oranjetipje en een dosis juffertjes. Ook deze werden vrijgelaten. Een koolwitje zette zich op het kleine ruikertje, het oranjetipje en enkele juffertjes verdwaalden in de bedstede. Een stukje levende natuur dus in de slaapkamer.

Er kwam nog een ander op ziekenbezoek, een gast, die niet minder welkom was. Wie dat was? Op een morgen schelt een ventje, dat evenals mijn jongste zoonje in de laagste klasse zit, aan. Hij reikt de meid een niet-alledaagsch cadeau over, terwijl hij, klaarblijkelijk uit het hoofd geleerd, zegt: „Compliment van moeder, en hier is een musch voor de jongens van de meester, die zich wel zullen vervelen met de mazelen.

Ook de musch deed z'n intrede in het hospitaal. 't Was een ringmusch, enkele dagen oud, genomen uit een nestje in een knotwilg. Het vogeltje is gemakkelijk van een huismusch te onderscheiden, doordat het een witten dwarsband om den hals heeft, en een bruin, *niet* een grijs kapje draagt.

Ik haalde een stoof, deed er een nestje van hooi en mos in en de gast werd erin gezet. Weldra sloofden de jongens, die reeds een paar uurtjes per dag uit het bed mochten komen, zich uit, om Piet aan het eten te krijgen. Maar de muschen zijn om haar koppigheid bekend en het gaat uiterst moeilijk, zoo'n vogel in gevangenschap tot eten te dwingen. De eerste dag ging geheel en de volgende dag half om, zonder dat de jongens erin slaagden, het diertje aan het eten te krijgen. Het liet maar aldoor een eentonig, melancholisch gesjilp hooren, dat volstrekt niet bevorderlijk was voor opgewektheid der patienten. Dezen verkozen echter, dat het muschje in de kamer bleef. In den namiddag beproefde de oudste zoon nog een middel. Hij nam wat melk in zijn mond en wist die in den snavel van den stijfkop te werken. Toen was de kogel door de kerk: van dat oogenblik begon hij te eten en liet hij zich zijn papje — brood met geitenmelk — goed smaken. De zorg voor het pietje gaf een aangename afwisseling aan de herstellende patienten. Het groeide flink en verhuisde spoedig naar een kooitje. Moest het voedsel hebben, dan werd het deurtje geopend, het zette zich óf op den drempel hiervan, óf op de hand van zijn pleegvadertje, en trillend met de vleugeltjes nam het zijn eten aan.

Als het vogeltje verzadigd was, vloog het gewoonlijk een poosje door de kamer, om daarna zijn kooitje op te zoeken.

Eindelijk waren de mazelen geweken, en was de vacantie geëindigd (de school was $\pm$ 14 dagen gesloten geweest). Maandag, den 6en Juni zei ik tot

mijn jongens: „Ziezoo, nu gaan jullie weer *in* de kooi en onze ringmusch *uit* de kooi!“ Wel maakten de pleegvadertjes bezwaar, maar zij begrepen toch, dat het vogeltje het in de vrije natuur prettiger zou vinden, vooral omdat het wel in staat zou zijn, zelf den kost te vinden. De tranen kwamen den jongens bijna in de oogen, toen zij daar hun vrindje, dat zij zoo trouw verzorgd hadden, zagen wegvliegen. Doch, wat geschiedt?

Om 11 uur gaat de school voor de laagste klasse uit, en onze jongste zoon wandelde door den tuin, toen Piet, aldoor sjilpend, op zijn schouder neerstreek en op zijn arm bleef zitten. Het overgelukkige ventje kwam met zijn lief pleegkindje op den arm de huiskamer binnen juichte: „We hebben Pietje weer, hoera!“ Toen wij om 12 uur uit school kwamen, klonk ons het vroolijk gesjilp door het open raam reeds tegen. Dien dag bleef Piet weer in zijn kooi. Den volgenden morgen echter lieten wij hem nogmaals vrij, maar hij kon zijn vrienden niet vergeten. Zag hij één zijner pleegvadertjes of mijn vrouw, die zich ook veel met het pietje bemoeid had, in den tuin, dan zette hij zich op hun hoofd, schouder of arm neer. Tot loon voor zijn vriendelijkheid kreeg hij dan een paar hapjes broodpap. Des avonds werd hij in zijn kooitje gezet, waarin hij den nacht doorbrengt.

Deze levenswijze heeft Piet nu al tot heden, 25 Juni, dus 3 weken, gevolgd: In den vroegen morgen wordt hij vrij gelaten, hij vliegt den ganschen dag in mijn en buurmans tuin rond en komt af en toe naar zijn vriendjes, van wie hij een versnapering krijgt. Is hij wat ver weg, dan roepen we: „Piet, kom maar!“ en hij nadert altijd. Tegen bedtijd meldt hij zich zelf aan. Hij laat een gesjilp hooren bij de achterdeur, of wel, hij komt het achterhuis binnen, en wanneer één der huisgenooten verschijnt, laat hij zich in de kooi zetten. Hij kan echter niet besluiten, er uit eigen beweging in te gaan.

Mijn tuinman, die al wat musch heet, haat met een onverzoenlijken haat, kon toch, toen hij het trouwe dier gadesloeg, niet nalaten te zeggen: „Hoe aardig!“ De metselaar, die op het dak een karweitje had, en wel honderden nesten van dat ontuig (gelijk hij musschen en spreuwen noemt) heeft uitgegooid, riep: „Hoe aardig!“ Ik ging buurman roepen, een Betuwschen boer, van wien ik wist, dat hij al de musschen naar de Mookerhei verwenscht had. (Ik kan hem niet geheel ongelijk geven, want soms richten in Juli en Augustus heele benden ringmusschen vrij wat schade aan in zijn korenvelden). Buurman kwam, en toen hij daar dat muschje zoo vertrouwelijk op de hand van zijn vrindje zag zitten, zei ook hij: „Dat is aardig, Meester, dat mot je in de krant zetten!“ De schooljeugd „prijst om strijd het lieve diertje“.

Hoe lang zal de musch dit leventje volhouden? We hopen zeer, zeer lang. Van kraaien en eksters is bekend, dat zij zich hechten aan menschen, daar ze verzorgd zijn. Maar wie heeft wel eens van een musch gehoord zoo trouw als de onze?

Rijswijk (Geld.)

B. J. VAN WAGENSVELD.